

4. mars 1958.

TbS/RH

Til Direktøren for Norges geologiske undersøkelse.

Uranseksjonens undersøkelser på Finnmarksvidda,
Troms fylke 1954.

Bemerkninger til statsgeolog F.J. Skjerlie's rapport.

Noen direkte bemerkninger til rapporten som helhet har jeg ikke. Rapporten dekker stort sett det jeg vet fra feltundersøkelsene. De mikroskopiske undersøkelser kan jeg ikke uttale meg om, da jeg ikke har kontrollert disse. Bare på et visst punkt er jeg direkte uenig, nemlig der han sier at "mektigheten av breksjen kan antas å være ca. 20 - 30 m. i gjennomsnitt". Etter min mening er breksjens mektighet meget større. Skjerlie's oppgave dekker bare det vi berret i fra toppen av uran. Men fra dette sted er det videre breksjert under hele uran, under dalbunnen og godt opp i den andre siden, hvor det blir vanskelig å følge breksjestructuren i de mørke bergartene. Borkull 6 er satt i breksjen og minst 100 m. fra nordsiden av breksjen, (antagelig 130 m. Breksjen har derfor minst denne mektighet på dette sted). Berretningen måtte oppgis etter å ha berret 13,1 m. fordi fjellet var for løst. (Sammenkittningen av blokkene i breksjen var dårlig med kalkspatt.)

Detto faktum synes jeg er av største viktighet for vurderingen av Njallaav'zi som uranforekomst. Vi har undersøkt der som var teknisk mulig for oss å gjøre, men dette er bare i den ene siden, og langt fra de sentrale deler av breksjen, og her i breksjens utkant har vi konstatert en uran-hematitt mineralisering. Det er derfor etter geologiske analogislutninger (f.eks. Beaverlodge området i Canada) en mulighet for at man har en hoved-mineralisering i breksjens sentrum, hvor det har vært størst

beregninger, og størst mulighet for transport av de løsnings-
som førte uranen. Oppsprekningen på 4" grader på brekka kunne
gi muligheter for ekstra store åpninger hvor sprekkene krysser
brekka og derfor ekstra muligheter for en uranmineralisering
her. Disse sentrale deler av brekka ligger nå under dalbun-
nen, dekket av ur og løsmasser. Småle videre arbeider gjøres,
måtte det være å sprengte plattformer inn i fast fjell i dalsidene,
og bore herfra, vifteformet og på skrått ned i brekka. Som
en begynnelse bør hullene settes i de tektoniske kryss. Bor-
hullene bør være minst 100 m. lange, eller til man er gjennom
det sannsynlige malpartiet. Dermed det finnes muligheter til
ved geofysiske målinger å påvise de sentrale deler av brekka,
eventuelt ved en stor hematittmineralisering, vil dette være et
verdifullt første skritt av undersøkelsen.

Omkostningene for å få undersøkt Hjallav'ei uranforekomst
så godt som det burde gjøres vil være meget store. Hver stor
sum det dreier seg om har jeg ikke forsett å beregne, men man
har ett holdpunkt i omkostningene ved undersøkelsen av Kanto-
keino kopperfelter. Antagelig vil vanskelighetene med transport
til Hjallav'ei være enda større på grunn av dalens og kløftenes
innskjæringer i vidde.

Jeg kommer med disse betingelsene fordi det skal være
klart at Hjallav'ei uranforekomst slott ikke er forlignende
sikkert, og fordi man har en mulig strategisk reserve som ikke
bør glemmes.

Thor Siggerud

x) (Den er bare undersøkt så langt man kan gjøre det uten
store omkostninger).